

рівнем комунікативних навичок роботи в команді. Особливо це було помітно на першому кейсі, коли студенти знайомились не тільки з новими для себе методиками навчання, але й один з одним. Усі групи при розборі першого кейсу припускались помилок внаслідок невміння вислухати своїх колег та здатності відстояти свою думку. У кожній групі вже при першій зустрічі виявлялися явні та приховані лідери, але вони не завжди висловлювали вірні думки, внаслідок чого команда часто припускалась помилкових рішень. У той же час майже в кожній групі були 1-2 студенти із значним запасом знань та високою здатністю до логічного мислення, але інші члени команди не прислуховувались до них. Знадобились не абиякі зусилля тьюторів, щоб привернути увагу студентів до думок своїх «тихих» колег, тому що за умовами проєкту тьютору заборонено робити прямі вказівки та підказки студентам. У подальшому, при розборі кожного наступного кейсу, студенти все більше починали слухати один одного, що дозволило їм швидше вирішувати складні питання кейсів. По закінченні курсу в підсумковому анкетуванні всі студенти відмітили, що участь в проєкті *TAME* не тільки розширила горизонти їхнього мислення, збагатила їх багаж знань, але й поліпшила вміння слухати один одного і приймати колективні рішення.

Висновки. Таким чином, участь у проєкті *TAME* сприяє не тільки успіхам у вивченні клінічної медицини студентами-медиками і формуванню міцної мотивації щодо удосконалення знань, але й значно покращує комунікативні навички студентів під час командної роботи, дозволяє перевірити свої знання у команді, в режимі реального часу.

Список використаних джерел:

1. Галіяш Н. Б., Бількевич Н. А., Петренко Н. В. Формування комунікативної компетентності як фундаментальної складової професії лікаря. *Медична освіта*. 2019. №2. С. 67-73.

ЕТИКА І ДЕОНТОЛОГІЯ В ДИТЯЧІЙ ОТОЛАРИНГОЛОГІЇ ПРИ НАВЧАННІ ЛІКАРЯ-ІНТЕРНА

*Шаменко В. О., к. м. н., асистент кафедри дитячих хвороб,
Запорізький державний медичний університет*

Питання етики і деонтології нерозривно пов'язані з особистістю лікаря, зокрема, дитячого отоларинголога. Особистість лікаря прийнято ототожнювати з найвищими поняттями про чесність, відданість, самовідданість, милосердя, доброту і гуманність.

Є загальні принципи деонтології і є, безумовно, професійні відмінності. У медицині безліч професій, і кожна з них має свої особливості. В отоларингології, як в інших хірургічних спеціальностях, лікування об'єднує консервативний і хірургічний аспекти.

Для лікаря-інтерна, а в подальшому молодого лікаря отоларинголога важливо, щоб до нього прислухалися, не звертаючи увагу на вік і можливу відсутність досвіду. Для цього необхідно заробити авторитет і повагу як у хворих, так і в колективі. Авторитет більшою мірою ґрунтується на відношенні до хворого, чуйності, співучасті. Добре відомо, що байдужість лікаря знижує довіру до нього хворого і може різко позначитися на ході захворювання. Якщо ж лікар користується великим авторитетом і повагою, якщо хвора дитина і її батьки бачать його участь, живе бажання допомогти, позбавити від страждань,

то нерідко лікування виявляється набагато ефективніше, ніж при тих же призначеннях лікаря, якому хворий і його батьки не довіряють. Дитячий отоларинголог, незважаючи на щільний графік роботи, повинен знайти час не просто заспокоїти хвору дитину і її батьків, а вселити впевненість в успіх хірургічного лікування, якщо воно потрібне. У батьків хворих дітей зараз немає повної довіри до медиків, тому виховання довіри до лікаря в нашій країні має бути державним завданням. Зрозуміло, на підрив цієї довіри впливає поведінка недобросовісних лікарів, і ми повинні уважніше ставитися до проблем медичної освіти, етичного виховання. Крім того, має бути вироблено спільну думку про хірургічне лікування як про засіб не тільки для порятунку людини від смерті, але і для полегшення її життя, поліпшення комфортності життя. При тяжкому перебігу захворювання єдиним виходом для хворої дитини є операція, яка може зберегти її життя. І цей найголовніший аспект лікар повинен донести до пацієнта.

Професія дитячого отоларинголога є відповідальною, трудомісткою, що викликає сильні емоційні переживання і стресові стани. Від дитячого отоларинголога потрібно емоційна стійкість, самовладання і досконале клінічне мислення. Дитячий отоларинголог також повинен відрізнитися великою витривалістю, так як специфіка його діяльності вимагає працювати стільки, скільки потрібно для хворого, в іншому випадку життя останнього опиниться в небезпеці.

До деонтологічних аспектів діяльності лікаря-отоларинголога відноситься ставлення до колег. Не можна критикувати або давати оцінку діям колеги в присутності хворого. Зауваження колегам необхідно робити, при необхідності, віч-на-віч, не підриваючи авторитету лікаря.

Отоларинголог у своїй роботі не повинен замикатися в собі. Отоларингологія, як і більшість галузей медицини, є колегіальною. Отоларинголог, особливо молодий, повинен не гребувати будь-якою радою: при постановці діагнозу, визначенні показань і протипоказань, виборі методу операції, тактиці лікування. Не випадково всі майбутні операції обговорюються колегіально. Те ж відноситься до вибору тактики в ході операції. Якщо під час операції хірург отоларинголог стикається з непередбаченою ситуацією, технічними складнощами, аномалією розвитку, то він повинен викликати старшого колегу, при необхідності попросити його участі в подальшому ході операції.

Дитяча отоларингологія – це постійне навчання і вдосконалення в своїй спеціальності. Необхідно завжди бути на рівні сучасних наукових знань, швидко орієнтуватися в складній обстановці, в будь-яких умовах прийти на допомогу хворій людині, тверезо прийняти правильне рішення.

ВИКОРИСТАННЯ СИТУАЦІЙНИХ ІГОР НА ЗАНЯТТЯХ З ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ ОСОБИСТОСТІ

*Шундель Т.О., викладач кафедри мовних та гуманітарних дисциплін №1,
Донецький національний медичний університет*

Актуальні проблеми підготовки майбутнього спеціаліста, який буде відповідати усім вимогам сучасного суспільства, а саме креативності, самоорганізації, комунікативності, зумовлена, перш за все, активізацією